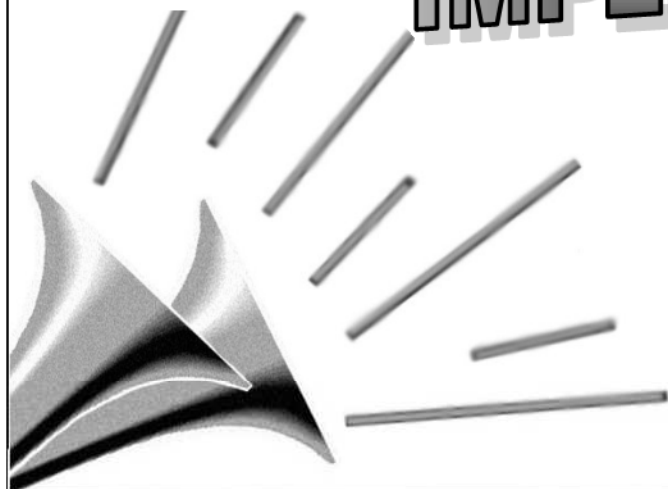

ÎMPLINIREA VREMII

**"S-a împlinit vremea și Împărăția
lui Dumnezeu este aproape. Pocă-
țiți-vă și credeți în Evanghelie."**

Ev. Marcu 1:15

**"Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își
are ceasul lui."**

Eclesiastul 3:1

Întrebările Noastre Și ... Biblia

“Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?”

Cine este, Doamne, ca să cred în El? “L-ai și văzut” i-a zis Isus “și cel care vorbește cu tine, Acela este.” “Cred, Doamne” I-a zis el; și I s-a închinat.” (Ioan 9:35-37)

Îmi aduc aminte că în urmă cu vreo 15 ani s-a mutat pe strada noastră, într-o casă mare și frumoasă, o familie de tineri. Nu eram apropiați, dar ne erau dragi acești tineri; erau liniștiți și îngrijiți, păreau oameni de familie care își vedeau de gospodărie și de serviciile lor, ceea ce nu întâlnești foarte des în zilele noastre. După o vreme nu l-am mai văzut pe soț. Când soția mea a întâlnit-o pe tânără a întrebat-o dacă nu cumva soțul a părăsit-o; la care aceasta, foarte mândră de ea, a spus că nu el a părăsit-o, ci ea l-a dat afară, fiindcă el s-a botezat la bapțiști și de atunci tot timpul a auzit doar de Jesus, Jesus, Jesus, ceea ce ea nu suportă (deși după crucea ce-i atârna de gât ar fi indicat că ar fi creștină). Răspunsul ei a fost surprinzător, dar după o vreme am realizat că această stare regretabilă îi caracterizează pe mulți oameni de azi, și asta stârnește întrebări foarte serioase, cum ar fi: “Câți dintre cei care se numesc creștini știu cine este Isus? Câți dintre ei cred sincer că Isus este Fiul lui Dumnezeu? Câți doresc să știe cine este în adevăr Fiul lui Dumnezeu?” ș.a.m.d.

Biblia are răspunsuri clare, sigure și necesare la aceste întrebări. Unul din ele spune astfel: **“Este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți: faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită.”** (1Timotei 2:5-6) Apostolii Petru și Ioan au mărturisit aceasta în fața multor slujitori religioși ai poporului Israel, pe când au fost interogați pentru credința ce o aveau în Isus Hristos ca unic și adevărat Mântuitor: **“În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.”** (Fap.Ap. 4:12) Apostolul Petru a scris despre legătura dintre Hristos și urmașii Lui așa: **“dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi!”**, și cine **“sufere pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.”** (1Petru 4:14-16) Deci cei mântuiți, prin această credință adevărată, bună și clară, sunt creștini adevărați și au harul, cinstea și binecuvântarea să se alăture cuvintelor apostolul Pavel care zice: **“Lui (Isus Hristos) Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.”** (Romani 5:2) Să vedem cum Biblia întărește acest adevăr și prin alte texte ale ei.

1 - Dumnezeu încă din vechime, prin unii din prooroci, L-a prezentat pe Fiul Său în așa fel încât, atunci când va veni pe pământ ca Mesia, să poată fi identificat, acceptat și crezut. Știm din Sfânta Scriptură că după căderea omului în păcat prin neascultare, Dumnezeu a promis că-l va izbăvi din starea de păcat în care a ajuns, printr-un Personaj de aceeași natură, dar fără păcat. Și fiindcă nu a definit timpul când va fi aceasta, Dumnezeu s-a îngrijit și a inspirat pe unii prooroci din vremuri diferite să prevestească și să lase în scris date distincte despre Mesia, ca atunci când Acesta va veni pe pământ să poată fi cunoscut de oameni.

Prima caracteristică a lui Mesia, sau a Mântuitorului, pe care o scot în relief proorociile, este întruparea Sa în ființă umană, și anume că va fi și se va manifesta asemenea nouă, începând de la naștere și cât timp va trăi pe pământ. Nașterea Lui însă va fi miraculoasă, dintr-o fecioară, așa cum scrie proorocul: **“Domnul însuși va da un semn: Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi).”** (Isaia 7:14) Este un semn dat de Dumnezeu că Fiul Său va veni pe pământ printr-un act supra omenesc pe care îl poate face doar Cel care a creat omul și i-a insuflat duh de viață.

Cea de a doua trăsătură a lui Isus Hristos se referă la viața Lui și cuprinde o arie largă, diversă și complexă de fapte. Această trăsătură are menirea să arate ce anume distinge Personalitatea Lui față de oamenii obișnuiți: **“Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să**

Ce Folos Are Omul Din Toată Truda Pe Care Şi-o Dă Sub Soare?

Înțeleptul Solomon ridică întrebarea aceasta în prologul cărții Ecclesiastul (1:3). În capitolul doi, după un bilanț material, sociologic, politic

și profesional, Solomon repetă întrebarea: **"Căci, drept vorbind, ce folos are omul din toată munca lui și din toată străduința inimii lui, cu care se trudește sub soare?"** (v.22) întrebare ce se referă la folosul vieții după "toată truda muncii și după toată străduința inimii lui sub soare".

Repetarea întrebării atestă faptul că Solomon era măcinat de gândul răsplătirii sau de folosul vieții pământești. Solomon era îndreptățit să fie îngrijorat, după toate înfăptuirile și împlinirile sale profesionale și materiale. Înțeleptul căuta un răspuns care să-l mulțumească și totodată să-l pregătească pentru veșnicie. E lesne de înțeles de ce vanitatea era greu de digerat de către Solomon, după ce a trăit o viață de lux și abundență materială. Există patru domenii importante în care, în capitolul trei, Solomon revine la aceeași întrebare (v.9): **"Ce folos are cel ce muncește din truda lui?"** Preocuparea lui Solomon și lupta cu această întrebare oglindește căutarea semnificației și a împlinirii de către ființa umană aflată la sfârșitul călătoriei pământești.

Căutarea răspunsului la întrebarea ridicată de Solomon este căutarea fiecărui pământean. Solomon a fost un om realizat în domenii în care fiecare pământean, într-un fel sau altul, caută și se trudește să se realizeze, să fie împlinit, și anume: Profesia, Posesiunile materiale, Plăcerile și Popularitatea.

În ce privește profesia, Solomon a cunoscut succesul ca nimeni altul. Înzestrat

"Cuvintele Ecclesiastului, fiul lui David, împăratul Ierusalimului. O, deșertăciune a deșertăciunilor, zice Ecclesiastul, o deșertăciune a deșertăciunilor! Totul este deșertăciune. Ce folos are omul din toată truda pe care și-o dă sub soare?" (Ecclesiastul 1:1-3)

de Dumnezeu cu înțelepciune, Solomon a excelat în materie de politică, literatură, biologie, arhitectură, drept, diplomatie, cercetare, știința gu-

vernării, comerț, finanțe etc. A avut o carieră regală liniștită, deoarece tatăl său, David, i-a lăsat moștenire un regat bine consolidat și relații diplomatice pașnice cu vecinii și cu marile puteri militare ale vremii. Solomon a fost și cercetător în domeniul științelor naturale.

Aflăm de asemenea că Solomon și-a zidit palate, case de vară și a condus cu succes lucrările la grandiosul Templu din Ierusalim. A compus cântece, a scris psalmi, a fost profesor, **"a mai învățat și știința pe popor, a cercetat, a adâncit și a întocmit un mare număr de zicători"** (Ecclesiastul 12:9).

Și totuși, în urma unei cariere profesionale de excepție, Solomon afirma că totul **este deșertăciune, o deșertăciune a deșertăciunilor. Ce folos? Ce folos...?**

În ce privesc bogățiile materiale, înțeleptul Solomon a adunat multe, dar la sfârșitul vieții îl găsim dezinteresat de avuții și interesat de cele veșnice. În privința posesiunilor, Solomon i-a întrecut pe toți din vremea lui. Avuția lui consta în aur, argint, herghelii, palate, case de vacanță, livezi, podgorii, moșii împărătești etc. Toate acestea au făcut din Solomon cel mai bogat împărat din Istoria Israelului. După o astfel de realizare în plan

material, Solomon zice: **"O, deșertăciune a deșertăciunilor... totul este deșertăciune."**

Un alt domeniu al vieții trăite sub soare în care Solomon a căutat să fie împlinit a fost acela al satisfacerii plăcerilor. Realizările profesionale, posesiunile

materiale, funcția supremă în stat, faima diplomatică etc., i-au adus lui Solomon o poftă de viață greu de stăvilit. Tot ce i-a dorit inima, i-a dat, spune el (Eclesiastul 2:10). Distracții și vin, veselie și ospete interminabile, drumeții de agrement și, cu siguranță, parade oficiale ori, poate, campanii de vânatoare cu mare alai, alături de sfinți apropiați sau oaspeți de renume. Poate că nu a lipsit nici divertismentul și muzica sărbătorilor. La sfârșitul vieții, însă, privind în urmă, Solomon exclamă: **"Ce folos? ... O, deșertăciune a deșertăciunilor."**

În al patrulea rând observăm că Solomon s-a bucurat de o mare popularitate. Toate realizările lui Solomon, rod al înțelepciunii sale, au făcut din el un om cu faimă, un om de renume. Istoria biblică afirmă că popularitatea lui a ajuns până departe în Africa, Orient și Europa. Împărăteasa din Seba afirmă despre Solomon, după vizita protocolară de la Ierusalim: **"Deci era adevărat ce am auzit în țara mea despre faptele și înțelepciunea ta! Dar nu credeam, până n-am venit și n-am văzut cu ochii mei. Și iată că nici pe jumătate nu mi s-a spus. Tu ai mai multă înțelepciune și propășire decât am auzit mergându-ți faima"** (1Împărați 10:6-7).

Cu toată această mare faimă de care s-a bucurat, Solomon nu a fost mulțumit la sfârșitul vieții. Chiar dacă a avut parte de glorie pământească și a fost privit ca un om realizat și cu renume, împăratul Solomon ne vorbește, prin atitudinea lui, despre deșertăciunea renumelui de care omul are parte la sfârșitul vieții și despre faptul că la plecare din lumea aceasta nu duce nimic cu el.

Deșertăciunea de pe urmă despre care vorbește Solomon este realitatea spre care ne îndreptăm cu toții. Această părăsire a lumii cu mâinile goale a fost profetită în Sfintele Scripturi și este inevitabilă: **"Căci noi nu am adus nimic în lume și nu putem lua nimic din ea."** (1Timotei 6.7) Oricine ar încerca să ia ceva la plecare din lumea aceasta, nu va reuși. Au fost regi și nobili, oameni bogați și înțelepți care nu au reușit să ia cu ei nimic din ce au agonisit, din ce au crezut că le va folosi în viața de dincolo. Cei rămași în urma faraonilor și cezarilor au căutat să zidească morminte încăpătoare care să adăpostească aur și coroane, soldați și robi, neveste și concubine, cărți și arme etc. Nimic, însă, din toate acestea nu i-a ajutat pe lumea cealaltă pe foștii mari dregători.

Mulți oameni și-au pus nădejdea în bani și avutii, dar au părăsit lumea aceasta fără ele. Nici noi nu vom pleca altfel, oricât de mult am ține la toate lucrurile considerate prețioase și la rodul muncii noastre de o viață. Așa ne spune Solomon, așa ne spune dreptul Iov, așa ne învață Sfânta Scriptură.

Aș dori să observăm că aici Solomon privește viața raportată doar la contextul pământesc: **"sub soare"**.

El se întreabă: **"Ce folos are omul din toată truda pe care și-o dă sub soare?"** Privind doar la ce putem avea din cele materiale aici, sub soare, vom fi dezamăgiți. Privind însă dincolo de ceea ce oferă truda unei vieți de suferință **"sub soare"**, vom afla că merită să trăiești o viață pământească, dar în perspectiva veșniciei.

Ce înseamnă acest lucru? Viața de aici ne-a fost dată nu doar pentru împliniri materiale, ci și pentru împliniri spirituale. Mai important decât profesia, posesiunile, plăcerile vieții și popularitatea, ne interesează dimensiunea spirituală a existenței. Nu deșertăciunea vieții este rațiunea pentru care trăim și trudim în toată alergarea noastră pământească. Pe de o parte, noi am fost creați să-L onorăm pe Dumnezeu prin viețile noastre **"sub soare"**. Pe de altă parte, în peregrinajul nostru pământesc, trebuie să ne pregătim pentru dobândirea paradisiului pierdut. Așadar, să ne împăcăm cu Făcătorul nostru prin acceptarea credinței în Fiul Lui și în jertfa Sa pe cruce, menită să plătească prețul păcatelor noastre și să ne asigure viața de veci în rai.

Alege pentru cine trăiești, alege pe cine slujești, alege-ți destinul de veci acum și aici, ca să fii fericit atunci și acolo, la apusul călătoriei sub soare.

Alegând să-ți trăiești viața sub călăuzirea lui Dumnezeu și spre gloria Lui, nu vei fi dezamăgit în final, ci mulțumit și fericit că te așteaptă cununa după cum spune apostolul Pavel la sfârșitul vieții sale de umblare cu Domnul: **"... clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în "ziua aceea" Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui."** (2Timotei 4:6-8).

Ioan Stir, Ph.D.

Pastor in Houston, Texas

Drum Primejdios, Intrare Dificilă

De la Adam încoace, i-a ținut omenirii aproape 1700 de ani să învețe o lecție dureroasă: o ușă ferm închisă de Dumnezeu nu se poate deschide, și te va costa viața dacă ești în afara ei. Mă refer la corabia lui Noe. A fost primul exemplu al unei posibile salvări pentru oricine ar fi vrut să supraviețuiască. Se cerea un singur lucru: să crezi că avea să vină o zi în care va veni potopul, un eveniment de care nu mai auzise nimeni. Cerea credință, pentru că așa ceva nu se mai întâmplase. Acest eveniment a fost singurul care poate fi comparat cu unul viitor. Va fi un punct în care acest univers va înceta să existe, și fiecare om va da socoteală pentru faptele lui. După cum Dumnezeu a dezlănțuit potopul ca urmare a păcatelor oamenilor, judecata de apoi va fi evenimentul final la care fiecare persoană va fi judecată după faptele ei.

Într-una din călătoriile Lui prin Israel, Domnul Isus a fost întrebat în mod direct despre numărul celor care vor fi mântuiți: „Isus umbla prin cetăți și prin sate, învățând pe norod și călătorind spre Ierusalim. Cineva l-a zis: „Doamne, oare puțini sunt cei ce sunt pe calea mântuirii?”” (Luca 13:22-23) Întrebarea în sine nu pare foarte semnificativă, dar felul în care a fost formulată ne dă de gândit. Nu știm contextul lucrurilor pe care Domnul le spunea oamenilor în acel moment, dar o întrebare mai naturală ar fi fost dacă sunt mulți pe calea mântuirii, sau măcar câți sunt pe calea mântuirii. Faptul că întrebarea a fost prezentată în acest fel indică faptul că persoana, sau persoanele, care au pus această întrebare aveau unele îndoieli în ceea ce privea totalitatea propriei lor eligibilități în ce privește mântuirea. Dar în același timp această întrebare indică și faptul că persoana, chiar dacă avea unele temeri în aceasta privință, nu se considera destul de vizată pentru a învăța ce înseamnă aceasta pentru ea personal. Întrebarea nu încerca să găsească un răspuns în ce privește ce trebuie să facă omul pentru a dobândi mântuirea, ci presupunea că el se afla deja în numărul celor care vor fi mântuiți. Domnul Isus alege să răspundă în mod indirect pentru început, și le răspunde cu o îndrumare concretă: „**Nevoiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă. Căci vă spun că mulți vor căuta să intre, și nu vor putea.**” (Luca 13:24) Primul lucru pe care îl adresează Domnul aici este faptul că pentru a dobândi mântuirea, omul trebuie să acționeze în mod voit. El spune „nevoiți-vă”, ceea ce înseamnă că trebuie să îți dai tot interesul și efortul pentru a realiza lucrul acesta. Nu poți să treci “haihui” prin viață, fără nici o grijă în ce privește sufletul tău, și să te aștepti ca într-o zi să te trezești în cer. Îmi amintesc de ceea ce spunea apostolul Pavel: „**Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.**” (1 Corinteni 9:26-27)

Răspunsul Domnului Isus arată de asemenea că a dobândi mântuirea nu depinde strict de dorința de a o dobândi. El spune că mulți vor căuta acest lucru, dar nu vor putea. Mulți percep mântuirea ca fiind rezultatul unei acțiuni unilaterale: harul și mila lui Dumnezeu acordată omului păcătos. Dar acest punct de vedere este incomplet. Harul și mila lui Dumnezeu sunt indispensabile, și mântuirea nu se poate obține fără ele, dar omul trebuie în primul rând să se pocăiască. De aceea, obținerea mântuirii este rezultatul acțiunilor bilaterale; dacă omul se pocăiește cu adevărat, Domnul îi acordă mântuirea în dar. Și pocăința despre care vorbim aici nu este una de moment. Pocăința trebuie să continue pentru restul vieții, și ea îl determină pe om să se „nevoiască” pentru a trăi în așa fel încât să dobândească viața veșnică. Nu că omul ar putea să-și dobândească mântuirea prin fapte, pentru că aceasta nu este posibil, dar o pocăință adevărată își arată roadele în felul în care omul trăiește. Și atâta vreme cât omul trăiește prin credința în jertfa mântuitoare a Domnului Isus, viața lui va manifesta roadele Duhului care se află în el: „**Roadă Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.**” (Galateni 5:22-23)

Revenind la textul prezentat în Luca, Domnul Isus își continuă învățătura arătându-le cum vor decurge lucrurile, dar în același timp avertizându-i în ce privește starea lor personală: „**Odată ce Stăpânul casei Se va scula și va încuia ușa, și voi veți fi afară și veți începe să bateți la ușă și să ziceți: „Doamne, Doamne, deschide-ne!”**, drept răspuns, El va zice: „**Nu știu de unde sunteți.**” Atunci veți

începe să ziceți: „Noi am mâncat și am băut în fața Ta, și în ulițele noastre ai învățat pe norod”. Și El va răspunde: „Vă spun că nu știu de unde sunteți; depărtați-vă de la Mine, voi toți lucrătorii fără-delegii”. Va fi plânsul și scrâșnirea dinților când veți vedea pe Avraam, pe Isaac și pe Iacov, și pe toți proorocii în împărăția lui Dumnezeu, iar pe voi scoși afară.” (Luca 13:25-28) Mesajul este cât se poate de clar: va fi un timp în viitor când ușa salvării se va închide, și odată închisă, ușa nu va mai fi deschisă. Va fi decizia lui Dumnezeu când și cum va închide această ușă care este deschisă astăzi tuturor, și deși nimeni nu știe când se va întâmpla, acest eveniment va veni cu siguranță. Domnul Isus însă le mai dă câteva avertizări. În primul rând îi atenționează că viața pe care o trăiau nu se ridica la nivelul necesar mântuirii. Observați că efectul închiderii ușii le este personalizat: „**veți fi afară**” și „**veți începe să bateți**”. Domnul Isus nu vorbește la nivel general, ci le vorbește în mod specific celor ce puneau întrebările, și anume celor care se credeau în rândul oamenilor mântuiți. În mod direct, El le spune că felul credinței lor și purtarea lor nu se ridica la nivelul necesar pentru a dobândi mântuirea. În al doilea rând, El le spune că nu este suficient să trăiești în cercuri religioase cu oameni devotați lui Dumnezeu. Pentru a dobândi mântuirea, fiecare om trebuie să aibă o relație personală cu Dumnezeu. Chiar de ai fi trăit în biserică, chiar dacă ai auzit Cuvântul lui Dumnezeu tot timpul sau chiar ai fost în vreo poziție bisericească, nu înseamnă că poți dobândi mântuirea în felul acesta. Iar în al treilea rând există o avertizare foarte serioasă nu doar pentru cei care cred că sunt mântuiți, ci și pentru cei care sunt într-adevăr pe calea mântuirii. Ultima parte a textului citat spune „**iar pe voi scoși afară**”. Ca să fii scos afară, trebuie să fii în primul rând înăuntru. Domnul Isus vorbește aici despre cei care au trăit o viață de credință, au umblat cu Dumnezeu, dar pentru vreun motiv sau altul, către sfârșitul vieții lor s-au depărtat de la credință. Motivele acestei îndepărtări nu sunt importante; ce e important este că acei oameni, după o alergare de-o viață cu Dumnezeu, și-au pierdut mântuirea. Și ce e mai dureros este că, din contextul în care ne este prezentată această pildă, ei și-au pierdut-o chiar către capătul vieții, la închiderea ușii.

Într-o circumstanță similară, evanghelistul Matei ne prezintă aceeași idee, dar dintr-o perspectivă puțin diferită, când Domnul Isus spune: „**Intrați pe poarta cea strâmtă. Caci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află.**” (Matei 7:13-14) Este aceeași idee a unei uși, sau porți, strâmte pe care nu e ușor să intri. Vorbește și aici despre faptul că nu sunt mulți cei care vor găsi această poartă, deși sunt mulți care o caută. Dar accentuează în plus faptul că drumul care duce la poarta strâmtă este un drum îngust și anevoie. Îmi amintesc despre destul de multe picturi care încercau să reprezinte această dihotomie în mod artistic, și deși aveau succes în a reprezenta poarta largă și calea lată, nu-mi amintesc de vreuna care să fi reprezentat foarte bine poarta strâmtă sau calea îngustă. Desigur, arătau un drum îngust trecând printr-o câmpie cu grâne la stânga și la dreapta, care avea la capăt o poartă mică, dar cochetă și primitoare. Dar ce ne prezintă aici Domnul Isus este un drum plin de pericole în fiecare direcție, unde pasul greșit la stânga sau la dreapta te poate face să cazi permanent de pe cale. Iar la capăt nu este o ușă primitoare prin care faci doar un pas triumfător, ci o poartă prin care va trebui să-ți „tragi burta” ca să te poți înghesui prin ea. Cei care sunt interesați de drumeții știu că există trasee de drumeții prin munții de pe pământ unde ai o cale îngustă de doar 20-30 cm, iar la stânga și la dreapta sunt prăpăstii adânci de mii de metri, și traseul e așa pentru kilometri întregi. Aceasta este o reprezentare mai fidelă a drumului descris de Domnul Isus, care trebuie să ne sensibilizeze în ce privește pericolele pe care le înfruntăm în viața de credință zi de zi.

Dacă ai sta să te uiți, cu obiectivitate, în față la calea pe care o ai de urmat pentru a moșteni viața veșnică, este de înțeles dacă încep să-ți tremure genunchii și simți ca și cum ai avea plumb în stomac. Nu este o cale ușoară, și vei avea probleme. Vei fi extenuat când vei ajunge la poarta finală, și va trebui să-ți aduni toate puterile pentru a te nevoi prin poartă. Dar la fiecare pas, Domnul va fi cu tine. Avem promisiunea Lui că ne va ocroti și că ne va întări, și atâta timp cât ne punem toată încrederea în El, vom putea trece peste toate dificultățile pe care le vom înfrunta. Iar la sfârșit, odată ce vom trece de poarta cea strâmtă, ne va primi cu brațele deschise pentru a trăi o veșnicie împreună cu El.

Cornelia

Dumnezeu Există

Prietene, poate te întrebi: dacă există Dumnezeu de ce nu mi se descopere și mie? Cum pot să cred în ceva ce nu văd, ce nu simt, ce nu pot gusta sau mirosi? Din toate cele cinci simțuri ale omului, este oare vreunul cu care ai putea detecta or descoperi pe Dumnezeu? La urma urmei, Domnul Isus ne îndeamnă în Matei 7 versetele 7 și 8: **“Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Căci ori și cine cere, capătă; cine caută, găsește; și celui ce bate, i se deschide.”** Ce înseamnă aceasta? Ce să cerem? Ce trebuie să căutăm?

Sunt în lume lucruri pe care le vedem, dar pe care nu le gustăm, pe care le simțim sau auzim dar nu le vedem, dar într-un fel sau altul, suntem conștienți de existența sau efectele lor. Busola ne arată că există un câmp magnetic; un obiect care cade demonstrează că suntem toți afectați de forța gravitației. Nu vedem nici câmpul magnetic și nici forța gravitației, dar acestea există. Dumnezeu există. De fapt, El s-a descoperit lui Moise din mijlocul unui tufiș aprins, cu mesajul: **“Eu sunt” Cel ce sunt.** Și a adăugat: **“Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: “Cel ce se numește “Eu sunt, m-a trimes la voi.”** (Exodul 3:14)

În Ioan capitoul 4 este descrisă o întâlnire pe care Isus a avut-o cu o femeie samariteancă. Este scris în versetul 24 că Isus i-a zis femeii: **“Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr.”**

Din aceste două exemple deducem că Dumnezeu este Duh și este veșnic. Dacă această afirmație este greu de înțeles sau de crezut, ce vei spune despre materia neagră a cărei existență oamenii de știință o deduc și de a cărei existență dedusă matematic, se folosesc pentru a explica rotația galaxiilor și expansiunea universului? Pentru că masa totală a materiei vizibile nu oferă o explicație clară asupra acestor fenomene, conceptul de materie neagră a fost introdus spre a reconcilia discrepanțele observate.

Ce să cerem? O istorisire din Biblie ne descrie că împăratul Solomon a avut un vis în care Dumnezeu I s-a arătat și l-a îndemnat să ceară ce ar vrea să primească. Solomon răspunde: **“Dă dar robului Tău o inimă pricepută, ca să judece pe poporul Tău, să deosebească binele de rău!... Și Dumnezeu a zis: “Fiindcă lucrul acesta îl ceri, fiindcă nu ceri pentru tine nici viață lungă, nici bogății, nici moartea vrăjmașilor tăi, ci ceri pricepere, ca să faci dreptate, voi face după cuvântul tău. Îți voi da o inimă înțeleaptă și pricepută, așa cum n-a fost nimeni înaintea ta și nu se va scula nimeni niciodată ca tine. Mai mult, îți voi da și ce n-ai cerut: bogății și slavă, așa încât în tot timpul vieții tale nu va fi niciun împărat ca tine. Și dacă vei umbla în căile Mele, păzind legile și poruncile Mele, cum a făcut David, tatăl tău, îți voi lungi zilele.”** (1Împărați 3:9-14)

Ce altceva să cerem în afară de înțelepciune? Credință! După înviere, Domnul Isus se arată ucenicilor a doua oară și se adresează lui Toma care la prima arătare nu fusese cu ei: **“Pe când erau ușile încuiate, a venit Isus, a stătut în mijloc, și le-a zis: “Pace vouă!”. Apoi a zis lui Toma: “Adu-ți degetul încoace, și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna, și pune-o în coasta Mea; și nu fii necredincios, ci credincios.” Drept răspuns, Toma I-a zis: “Domnul meu și Dumnezeul meu!”. “Tomo” i-a zis Isus, “pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut.”** (Ioan 20:26-29)

Ce să căutăm? Domnul Isus ne spune: **“Nu vă îngrijorați dar, zicând: “Ce vom mânca?” Sau: “Ce vom bea?” Sau: “Cu ce ne vom îmbrăca?”** Fiindcă toate aceste lucruri Neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. **Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.”** (Matei 6:31-33)

Dumnezeu S-a descoperit în vechime în vedenii și visuri când oamenii L-au căutat, au fost plăcuți Lui, au făcut voia Lui, și în urmă, la împlinirea vremii, S-a descoperit prin Domnul Isus: **“Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.”** (Ioan 1:14)

Dumnezeu ne iubește pe toți și te iubește atât de mult și pe tine: **“Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”** (Ioan 3:16) El a murit pentru păcatele noastre și ne-a răscumpărat de la cel rău: **“Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.”** (Romani 5:8)

Dacă Îl cauți cu toată inima, El ți se va descoperi poate într-un vis, o vedenie, un eveniment, dar nu uita că în principal S-a revelat în Domnul Isus Hristos și

în Cuvântul Său. Prietene, te îndemn nu aștepta. Cere-I să intre în inima ta și promisiunea Bibliei este: **“Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire”** (Romani 10:9-10).

Dumnezeu să te ajute la aceasta.

m. s.

Există Dumnezeu

Nu, nu suntem un vis, o întâmplare,
un lut de sine însuși frământat.
Ci ne-a zidit o Forță creatoare,
o-nțelepciune fără de hotare.
Există Dumnezeu cu-adevărat!

Nu, nu suntem jivine-ntunecate,
gonite de un bici ne'nduplecat.
Ci noi avem un duh și-o libertate
și-o inimă ce pentru ceruri bate.
Există Dumnezeu cu-adevărat!

N-ar fi simțit în veci de veci țărâna
surâsul unui crin imaculat,
de n-ar fi-ntins Atotstăpânul mâna
să umple-n noi de simțământ fântâna.
Există Dumnezeu cu-adevărat!

Avem cu noi Scriptura ca dovadă,
avem minuni și semne ne'ncetat.
Iar cine vrea pe Dumnezeu să-L vadă
să stea în fața Lui pe baricadă!
Există Dumnezeu cu-adevărat!

Nu-i calea noastră veșnic însorită,
nu-i viața totdeauna un palat.
Dar o trăim, căci merită trăită,
când, peste lumea asta mărginită,
Există Dumnezeu cu-adevărat!

Nu, nu suntem neant! Ce fericire!
Supremul adevăr S-a revelat.
Isus e-n noi, luminează și iubire.
Iar moartea e un zbor spre nemurire.
Există Dumnezeu! Ce minunat!

Costache Ioanid

Hristos - Calea Mântuirii (Extras)

Ca un cititor pasionat al Sfintei Scripturi, unde găsesc mesajele cu un conținut imens de dragostea Lui Dumnezeu față de noi, creaturile Sale, mă delectez în studierea acestei Cărți sfinte care mi-a făcut de cunoscut mântuirea completă a sufletului meu în jertfa de la cruce a Fiului Său ISUS HRISTOS și de care mă bucur pe deplin....

Dumnezeu a făcut omul “foarte bine”, fără nici un păcat. (Genesa 1:31)

Păcatul a intrat în lume prin neascultare de Dumnezeu. Dacă prima familie ar fi ascultat pe Dumnezeu, atunci nu ar fi acceptat șoapta Satanei ce a venit la om prin “șarpe” ca să pună la îndoială promisiunea lui Dumnezeu. De atunci, omul este robul păcatului, și din această stare nu poate să se dezlege singur, întrucât omul este înfășurat și legat de păcat, o stare de robie din care nu se poate scăpa singur.

Atunci cum este posibil să beneficiem de o mântuire completă care să ne aducă iertare de păcate, eliberare de păcat, și cum putem să cunoaștem adevăratul mod de închinare către Creatorul și adevăratul Dumnezeu căruia de drept I se cuvine închinarea?....

În 2Corinteni 5.21 scrie: **“Pe cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu.”** Fiul lui Dumnezeu a suferit moarte pe cruce în locul meu pentru ca eu acum prin credință să fiu eliberat de păcatul ce mă robea...

Dar trebuie să știm că de această eliberare și iertare se vor bucura doar acei ce acceptă să moară spiritual, să fie îngropați și să învieze pentru a trăi o nouă viață împreună cu Domnul Isus (Romani 6.4-7). Acestora le dă și Duhul Sfânt spre a-i călăuzi și a le da putere să ducă o viață de adevărați creștini, ca dovadă a eliberării de sub puterea păcatului (Romani 6.18-23): **“Și chiar prin faptul că ați fost eliberați de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii... și ce roade aduceați atunci? Roade de care acum vă este rușine; pentru că sfârșitul acestor lucruri este moartea. Dar acum, odată ce ați fost eliberați de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit viața veșnică.”** Suntem noi conștienți de acest mare har al lui Dumnezeu oferit nouă?... Această îndurare a lui Dumnezeu a fost profețită cu șapte sute de ani înainte de venirea în lume a Mântuitorului, prin Isaia la capitolul 61:1: **“Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți:**

El M-a trimes să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea.” Prorocii Vechiului Testament s-au rugat pentru împlinirea acestei eliberări... Această rugăciune s-a împlinit în persoana Mântuitorului, așa cum El însuși a spus: “...Deci, dacă Fiul vă face liberi, veți fi cu adevărat liberi...” (Ioan 8:34-36) Menționez că această operă de mântuire nu este dată în administrarea unei Biserici sau a unei persoane cum era în Vechiul Testament, ci Tatăl a dat-o numai Fiului Său. Dacă cineva, datorită unei pregătiri teologice de pilă sau din alte considerente proprii, și-ar lua acest drept, ar face un păcat, o călcare a poruncii lui Dumnezeu: **“Să știți, deci, fraților, că în El (Isus Hristos) vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise.”** (Faptele Ap. 13:38-39; Matei 26:28) Domnul a făcut această mare lucrare de mântuire pentru ca oamenii să o primească prin credință, și nu pe bază de fapte sau forme prealabile. Faptele bune sunt rodul vieții schimbate a omului mântuit, dar nu au putere mântuitoare. Orice învățătură care spune altfel este o erezie. Asta ne spune și apostolul Petru: **“El (Isus Hristos) a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn pentru ca noi, fiind morți față de păcat să trăim pentru neprihănire: prin rănilor Lui ați fost vindecați.”** (1Petru 2:24) Trebuie să fim mulțumitori lui Dumnezeu, să-L credem, și să avem curajul să respingem orice învățătură străină de Cuvântul lui Dumnezeu lăsat nouă în Biblie.

Acest lucru este confirmat și în evanghelia lui Ioan 3:16-21: **“Oricine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu.”** Credința adevărată este valoarea ce ne ajută să ne bucurăm de marea dragoste a lui Dumnezeu. Această credință lucrează prin dragoste (Galateni 5.6)... În capitolul 6 a epistolei către Romani, apostolul Pavel scrie că a crede în Isus Hristos implică și responsabilitatea noastră de-a ne socoti morți față de păcat și de-a trăi liberi pentru El. Astfel păcatul nu va mai domni în viața noastră, și vom fi total dependenți de Duhul Sfânt... În acest fel, prin credință, suntem puși în relație cu Dumnezeu, o relație ce a fost pierdută de prima familie în grădina Edenului. De aceea suntem chemați să trăim viața împreună cu El (2Timotei 2:11-13). Astfel Isus Hristos va lua chip

în ființa noastră. Suntem chemați să trăim definiția creștină arătată în Galateni 2:20: **“Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine”.** De asemenea, este important să știm că din momentul când am intrat în relație cu Dumnezeu și ne bucurăm de pace în suflet, între noi și lumea care duce o viață fără teamă de Dumnezeu, s-a pus un hotar: **“Crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!”** (Galateni 6:14)

Deci lepădarea și crucificarea “eului nostru” prin călăuzirea Duhului Sfânt este o biruință asupra păcatului și trăire pentru Dumnezeu... **“Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze”.** (Matei 16:24) Numai așa natura veche va fi supusă și numai așa vei putea trăi în natura nouă duhovnicească. Asta înseamnă să te bucuri de legea Duhului de viață, de care vorbește apostolul Pavel în capitolul 8 din epistola lui către Romani. Aceasta este forța ce ține natura veche pe cruce (vezi Romani 1:16-17)...

Iată deci de ce vreau să înțelegem că oricine ar vrea să mai facă ceva pentru mântuirea lui, ca pomeni, fapte, sau orice altceva, prin aceasta ar arăta dispreț față de jertfa Domnului Isus ca socotind-o insuficientă! Ție, căruia citești această meditație îți dau un sfat: orice om, când merge pe un drum necunoscut, își procură o hartă cu zona respectivă ca să fie sigur că ajunge unde dorește. Cu atât mai mult privind drumul nostru spre viața de dincolo de moarte (căci suntem trecători), avem nevoie de hartă, care în acest caz este Biblia.

Viața este un drum necunoscut, de aceea nu te lăsa înșelat de filozofiile religiilor false: nu toate drumurile duc sus pe munte unde este Dumnezeu (cum spun unii). “Harta” spune că este o singură Cale: **“Isus i-a zis: “Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”** (Ioan 14:6). Acest drum nu duce pe munte, ci în Împărăția lui Dumnezeu, și dacă vei citi Biblia, mai ales Noul Testament, vei găsi și împlinirea celor profețite în Vechiul Testament și vei avea un înțeles clar privind adevărata Cale a mântuirii și vei beneficia de călăuzirea ei.

A. D.

Impresii Din Călătoria În Țara Sfântă - Pe Urmele Mântuitorului

Sprânceană Muntelui și Valea Armaghedonului

(Extras)

Împreună cu un grup din biserica din care facem parte eu și soția (Logos Chicago) am parcurs porțiuni din drumul pe care Mântuitorul l-a parcurs pe pământ. Am fost cazați în primele nopți în Nazaret, așa că am putut vedea două locuri cu rezonanțe biblice din preajma orașului: Sprânceană Muntelui și Valea Armaghedonului.

După câteva minute de urcat anevoios am ajuns pe Sprânceană Muntelui. O priveliște deosebită s-a deschis în fața noastră: o prăpastie abruptă în imediată apropiere și Valea Armaghedon la orizont. Textul biblic referitor la ce s-a întâmplat cu Domnul în urmă cu aproape 2000 de ani: **“Toți cei din sinagogă, când au auzit aceste lucruri, s-au umplut de mânie. Și s-au sculat, L-au scos (pe Isus) din cetate și L-au dus până în sprânceană muntelui pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce în prăpastie. Dar Isus a trecut prin mijlocul lor și a plecat de acolo.”** (Luca 4: 29)

Regiunea în care se află Nazaretul este deluroasă. Nazaretul este situat “între” două dealuri, sau o vale între munți. Locul spre care l-au condus pe Mântuitorul este încă vizibil și este numit “Muntele Precipitației”. Se află la mică distanță la sud de Nazaret.

“Aruncă-l jos!” - aceasta a fost intenția consătenilor lui Isus sub impulsul urii. Ei nu aveau dreptul legal să ia viața cuiva cu orice ocazie și, mai ales, în această manieră furioasă și neregulată. Domnul nu le-a greșit cu nimic. Ei doar îl urau fără temei. Intenționau să-L arunce cu capul în jos; să-L sfârșime: în felul acesta zece mii de edomiți au fost nimiciți de iudei, pe vremea împăratului Amasia (2Cronici 25:12), deși aceasta nu era o modalitate obișnuită la iudei de a omorî oameni. Pedepsele capitale ale lor au fost uciderea cu pietre, sugrumarea, arderea și uciderea cu sabia. Locuitorii din Nazaret nu au procedat în vreun mod corect și legal cu Hristos, ci s-au grăbit pentru a-L distruge fără nici un proces cum cerea legea.

Legea cerea **“să nu uciți”** (Exodul 20:13). Dar acești oameni, fără să țină seama de locul în care se aflau (sinagogă), de închinarea de care trebuiau să fie preocupați și de ziua Sabatului care a fost atunci, s-au ridicat cu mare mânie, în cea mai brutală și barbară încercare de a lua viața lui Hristos. A fost un moment sensibil pentru mine. Să stau cu picioarele mele pe locul unde se presupune că a stat Mântuitorul brutalizat de proprii Lui consăteni. Textul biblic ne spune că El a trecut printre ei, fără ca ei să poată să-l facă rău.

De acolo se poate vedea la orizont și Valea Armaghedon. Am văzut multe poze cu această vale, dar pozele nu pot reda cu fidelitate ceea ce am ajuns să văd eu cu ochii mei. De mult mi-am dorit să ajung pe aceste meleaguri. Să văd aceste locuri. În sfârșit, anul acesta Tatăl Ceresc ne-a ajutat să ajungem aici. Sublimul e un cuvânt ce poate reda doar o mică fărâma din realitatea ei. Priveliștea acestei văi cu semnificații pline de mister, mi-a provocat impresii de neuitat. Pentru câteva secunde am fost în trecutul istoric al locației, ca apoi pentru alte câteva secunde să privesc viitorul așa cum e prezentat de Ioan în Apocalipsa... O întreagă istorie biblică s-a desfășurat în fața mea pentru doar câteva secunde...

Valea Armaghedon l-a inspirat pe Napoleon să spună: "Toate armatele lumii ar putea manevra forțele lor în această câmpie vastă ... nu există niciun loc în

întreaga lume mai potrivit pentru război decât aici ... este cel mai natural câmp de luptă de pe întregul pământ." (Împăratul Napoleon despre Meghido, în 1799)

Meghido este un loc real situat în nordul Israelului. Acesta include o câmpie extinsă, care se întinde de la Marea Mediterană până la partea de Nord/Est a țării lui Israel. El este la cca. 18 kilometri sud-est de Haifa, 45 de mile nord de Ierusalim, și la vreo 10 mile de Nazaret....

În valea Armaghedon, sute de mii de oameni se vor aduna pentru război, și acolo, spune Biblia că vor muri la Cuvântul care iese din gura Domnului Isus....

Armaghedon este numele ebraic al locației geografice în Israel: "HARMAGEDDON înseamnă" Muntele Meghido ". "HAR" înseamnă munte, iar "MEGHIDO" înseamnă mijloace de sacrificare. Când vorbim despre Armaghedon, atunci, literalmente vorbim despre "muntele de sacrificare."

O altă părere este că rădăcina cuvântului vine din termenul ebraic "HAR MOED", care înseamnă "muntele adunării" sau "muntele strănerii". Același termen (har moed) l-a folosit Satana când a spus, "Voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor." Aceasta leagă bătălia Armaghedonului de amenințarea inițială făcută de Satana de a prinde și nimici adunarea lui Dumnezeu - pe muntele Sionului.

Dacă pe Sprânceană Muntelui din Nazaret am întâlnit ura celor din satul Lui (care voiau să scape de El), în Valea Armaghedon se va desfășura peste ani ura lui Satan și a Antihristului și dorința lor de a scăpa de urmașii Mântuitorului.

Aici, în ultimele zile, Satana și Antihristul vor aduna conducătorii lumii pentru luptă. Armaghedon va fi locul bătăliei finale a acestui veac în care Dumnezeu Însuși va interveni pentru a distruge armatele lui Satana și pentru a-l arunca pe Satana în Adânc (Apocalipsa 16:16).

Caracteristici ale bătăliei de la Armaghedon:

- Va implica toate națiunile lumii (Zaharia 14:2).
- În bătălia de la Armaghedon, scopul va fi să anihileze evreii și de a combate pe Hristos și armata sa (Zaharia 12:2-3, 9; 14:2; Apocalipsa 19:19)
- În bătălia de la Armaghedon Anti-Hristosul va fi liderul armatei inamice (Apocalipsa 19:19)
- În bătălia de la Armaghedon, armatele inamice vor fi înfrânte de cuvântul lui Hristos - care este o sabie ascuțită (Apocalipsa 19:15).
- În bătălia de la Armaghedon, morții nu vor fi înmormântați, trupurile lor vor fi consumate în totalitate de păsările cerului (Ieremia 25:33; Apocalipsa 19:17-18,21).
- După bătălia de la Armaghedon, săbiile și arcurile vor fi transformate în fiare de plug și cosoare (Isaia 2:4), și nimeni nu va mai face război.

Până în momentul bătăliei de la Armaghedon, Anti - Hristosul va avea un control ferm pe conducerea lumii. Dar acest lucru nu va dura prea mult.

Armatele lumii se vor aduna pentru a distruge Israelul, dar după ce se vor aduna colo, își vor da seama că se opun de fapt Dumnezeului Însuși (Ezechiel 38:12)....

Scopul bătăliei de la Armaghedon

1. Pentru a finaliza judecata Lui Dumnezeu asupra lui Israel.
2. Pentru a finaliza judecata Lui Dumnezeu asupra Națiunilor care au persecutat Israelul (Ioel 3:2).
3. Pentru a judeca formal toate neamurile care au respins pe Hristos (Apocalipsa 19:15; 16:9).

Amintiți-vă ce spune în Apocalipsa 7:4-8 și 11:3-13, și anume că evreii vor fi salvați în acel moment. Ei vor accepta pe Isus Hristos ca Mesia al lor, vor înțelege că Isus Hristos și poporul Său sunt una, și de aceea, a lupta împotriva urmașilor lui Isus Hristos este a lupta împotriva lui Hristos. Din toate punctele de vedere, au fost, sunt și vor fi doar două tabere: Pentru Hristos (Pro) ori Anti Hristos. Este timpul să ne cercetăm starea și fiecare să ne alegem tabăra.

Haideți fiecare să-L alegem pe Isus Hristos ca Domnul, Regele și Mântuitorul personal. ISUS este Rege al regilor și Domn al domnilor. Domnia Lui este supremă.

Slavă Lui!

Ioan Sinitean
Presbiter, Biserica Logos
Chicago

Meditații De ... Toamnă

Probabil că atunci când vei primi revista va fi deja toamnă. Un timp deosebit și binecuvântat. Așa că ași vrea să am câteva meditații legate de toamnă, dar mai ales despre Cel care a orânduit toamna.

1 - Echinocțiu-motiv de meditație

“Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău?” (Mica 6:8)

“Să nu te iei după mulțime ca să faci rău; și la judecată să nu mărturisești trecând de partea celor mulți, ca să abați dreptatea.” (Exod 23:2)

Pe data de 22 septembrie este echinocțiul de toamnă. Echinocțiu înseamnă că atunci ziua e egală cu noaptea. Aceasta se întâmplă foarte rar, astronomic vorbind, se întâmplă doar de două ori pe an. Echinocțiu putem să îl considerăm o imagine a echidistanței, a nepărtinirii, a echității, a cumpătării. Altfel spus, a dreptății. În viață, ca și în astronomie (echinocțiu) echidistanța, nepărtinirea e foarte rară, dar iubită de Dumnezeu.

Cum stai cu această atitudine și calitate a nepărtinirii în viața ta?

În familie sunt eu echidistant, imparțial față de rudele mele de sânge cât și față de cei ai soției/soțului? Sau pentru “unii” mămă, pentru alții ciu-mă”? E ușor de verificat: întreabă-ți partenerul. Dar față de copii cum mă raportează? Nepărtinitor, sau ca Isaac și Rebeca cu Esau și Iacov. (Genesa 27:1-46) Biblia ne arată că Rebeca l-a avut ca favorit pe Iacov, iar Isaac pe Esau. Câte necazuri a generat această atitudine, cât de mult au avut de suferit Isaac și Rebeca din cauza atitudinii lor neînțelepte!

Față de alții, cum mă raportează? Sunt eu echitabil în evaluarea mea, sau văd “paiul” din ochiul altuia și nu văd “bârna” din al meu? Biblia ne învață să scoatem întâi bârna din ochiul nostru, și apoi vom putea să îl ajutăm pe aproapele să scoată paiul din ochiul său. (Matei 7:3)

Într-o lume coruptă e foarte greu să fii imparțial. Care-i secretul? Să ne uităm cum se întâmplă echinocțiul în natură și să aplicăm și noi aceleași principii la viața noastră. Echinocțiul nu se produce de la sine. Este un efect. Se produce atunci, și doar atunci când pământul se “aliniază” cu soarele, adică planul ecuatorului e în linie directă cu soarele.

Nepărtinirea, imparțialitatea, echitatea se produc în viața mea și a ta, doar atunci când mă aliniez cu Dumnezeu: cu Cuvântul Lui, cu principiile Lui, cu călăuzirea Lui. Pentru asta am nevoie de un timp de aliniere. Eu și Domnul. Un timp de citire, de meditare, de însușire a Cuvântului: **“Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!”** (Psalm 119:11)

Da, echinocțiul poate fi un motiv de meditație. Să dea Domnul să fie util!

2 - De la semănat ... la recoltat.

“Nu vă înșelați: ‘Dumnezeu nu Se lasă batjocorit.’ Ce seamănă omul, aceea va și seceră.” (Galateni 6:7)

Toamna este un anotimp deosebit și pentru că e timpul când se adună recolte. Există o expresie care prinde foarte bine semnificația toamnei. Expresia spune așa: “toamna se numără bobocii”, deși de când mă știu primăvara se numărau bobocii. Atunci, după ce ieșeau din ouă, erau foarte drăgălași și când veneau de la câmp mama îi număra cu grijă în fiecare seară. Dar expresia aceasta, parcă opusă cu realitatea, vrea să spună că toamna tragem linie și vedem dintre atâția boboci câți au mai rămas. Boboc “împlinit” este doar cel care a ajuns până în toamnă.

Da, toamna este timpul când gospodarul își adună cu bucurie roadele. A semănat cu nădejde primăvara, le-a întreținut cu sudoare în timpul verii și a sosit timpul să le strângă cu bucurie. Bucuria inegalabilă să-ți vezi munca răsplătită!

Pentru noi e mult mai simplu astăzi. Mergem la magazin, ne umplem căruciorul și mergem aca-

să, dar nu putem avea nici pe departe bucuria celui ce-a muncit din greu pentru ele.

Și totuși, există o veste bună: toți putem avea această bucurie a celui ce seamănă și seceră, pentru că se seamănă nu numai pe câmp ci și în mintea și inima oamenilor.

Tu ai vrea să ai această bucurie? Ca să ai această bucurie trebuie să respecti legile semănăturii.

a) - Natura seminței determină natura recoltei.

Dacă semeni grâu, vei recolta grâu sau nimic. Nu se poate altfel. Imaginează-ți că-l întrebi pe vecin ; “unde mergi?” și el îți spune :” să recoltez grâu”. “Dar parcă ziceai că ai semănat porumb”. “Da, dar eu vreau să recoltez grâu”. Cât de bizar ar fi un astfel de om! Tot așa, dacă seamănă cearță, de ce mă aștept să recoltez armonie? Dragul meu, seamănă bucurie, pace, armonie și vei recolta pe măsură. Domnul Isus a exprimat foarte clar această lege când a spus: “**...Cu ce măsură măsurați, vi se va măsura**” (Matei 7:2). Dar mai ales, învață să semeni Cuvântul lui Dumnezeu în inima ta și a altora și vei face cea mai bună investiție.

b) - Nu poți recolta de unde n-ai semănat.

Ce părere ai de omul care e supărat că a mers la recoltat și n-a găsit nimic pentru că n-a semănat? De aceea, seamănă Cuvântul încă de dimineața... Seamănă în copii de când sunt mici ca să beneficieze când sunt mari. Seamănă tu, altfel va semăna altcineva.

c) - Legea creșterii în timp

Ce semeni azi, vei recolta mai târziu. De exemplu, grâul se seamănă toamna și se recoltează în vara anului următor. Trebuie să semeni cu speranță, și să aștepti cu răbdare. Nu te aștepta să ai totul imediat: “**Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom seceră, dacă nu vom cădea de oboseală.**” (Galateni 6:9)

d) - Legea multiplicării

Semeni un bob și recoltezi 30, 60....100. Ce binecuvântare! Ce trist ar fi să fie invers!

Dar atenție, fiindcă și buruienile se multiplică la fel, și dacă nu le smulgem când sunt mici, ne pot depăși recolta.

e) - Legea cooperării

Apostolul Pavel spune: “**Eu am sădit, Apolo a udat, dar Domnul a făcut să crească.**” Știi să cooperezi: în familie, în biserică, în societate? Chiar revista aceasta este rezultatul unei cooperări.

3 - Începe școala

“**...Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima...**” (Matei 11:29)

Toamna începe școala. De ce toamna? Nu știi! Știi însă că există altă școală: Școala lui Dumnezeu. Total diferită de cea omenească. Ea nu începe toamna, ci începe când începe viața. În general, cu cât o școală este mai înaltă, cu atât absolvenții ei urmăresc sau obțin o poziție mai înaltă în societate. Școala lui Dumnezeu are exact scopul opus. Domnul Isus declară: “**Pentru că nici Fiul omului n-a venit să l se slujească, ci El să slujească...**” (Matei 20:28) În școala lui Dumnezeu înveți cum să slujești mai bine. Ea vine în totală contradicție cu dorința umană de a fi mare, pe o poziție înaltă. Nici o altă școală însă nu schimbă caracterul omului mai radical. Iată câteva exemple din Biblie.

- Moise cel impulsiv a devenit cel mai blând om de pe fața pământului: “**Moise însă era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului.**” (Numeri 12:3)

- Iosif pârătorul a devenit salvatorul fraților săi care-l vânduseră.

- Saul prigonitorul creștinilor a devenit Pavel apostolul Neamurilor prigonit pentru Hristos.

- Ioan răzbunătorul, gata să ceară foc din cer să-i pedepsească pe cei ce nu i-au acceptat, a devenit apostolul iubirii.

Da, nici o școală nu formează caractere așa frumoase ca și școala lui Dumnezeu. Dar cât de grea este și cât de puțini o urmează! Tu vrei s-o urmezi? Ai un manual la îndemână: Biblia - citește-o, și ai un mijloc de comunicare la dispoziție: rugăciunea - folosește-o.

Există o singură rațiune să urmezi această școală: să-L iubești pe Învățător. Și există o singură motivație ca să-L iubești pe Învățător: să înțelegi că El te-a iubit mai întâi. “**Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.**” (1Ioan 4:19)

Să învățăm de la Învățătorul minunat. Să fim credincioși și ascultători de El așa cum El a fost ascultător de Tatăl. Va veni și Marea zi a Recoltei când tot El va răsplăti fiecăruia după faptele făcute în viață. Ce mare bucurie va fi atunci pentru cei care l-au fost credincioși și l-au ascultat: “**O bucurie veșnică le va încununa capul...**” (Isaia 35:10)

Să ne fie această toamnă bogată în învățătură, în echitate și în roade bune!

Vasile Lucaci-Oprea

Rădăcini

Cât de falnic și mare să fie un pom, dacă nu e bine înrădăcinat, se va prăbuși cu prima furtună. Iar noi, oamenii, trebuie să fim și noi înrădăcinați în ceva ca să știm cine suntem, ca să creștem, ca să ne împlinim menirea și ca să rezistăm când vine furtuna. Și vom face acestea numai dacă rădăcinile ne sunt adânci și dacă sunt în ceva solid și de neclintit.

Mulți se simt înrădăcinați în glia strămoșească, în limba poporului natal, în obiceiuri, mâncăruri și sărbători cu care au crescut. Frumoase lucruri! De aceea, mulți din autorii de poezii și proză scriu inspirați de acestea; "Amintiri din copilărie", "În casa bunicilor" etc, iar mulți care au fost forțați să plice din locurile și țara natală se simt dezrădăcinați și triști. Și eu îmi aduc aminte de casa în care am copilărit, de pomii fructiferi din curte care dădeau o calitate deosebită de fructe, nemaîntâlnită de atunci, de cozonaci, de binevenita răcoare după ploaia de vară, de castanii umbroși ce stăteau de veghe pe strada cu biserica, de oamenii care, deși acum bătrâni sau trecuți, vor rămâne mereu tineri și frumoși în amintirea mea, în aceleași locuri unde i-am lăsat.

Identitatea noastră însă, rădăcinile trebuie să ne fie în ceva mult mai adânc și mult mai durabil decât acestea. Majoritatea recunoaștem că numai Dumnezeu Creatorul e Cel veșnic, imutabil, perfect, și numai dacă suntem înrădăcinați în El putem să avem o reală și corectă identitate personală, putem să devenim ce trebuie să devenim și putem să rămânem nemișcați în orice furtună. La început, imediat după creație, omul a fost într-o minunată relație și interacțiune cu însuși Dumnezeu, dar din cauza neascultării omului, a păcatului, această răzvrătire împotriva lui Dumnezeu a cauzat despărțirea omului de Dumnezeu și schimbarea identității omului. De atunci, omul nu a mai fost "în Dumnezeu". De atunci, omul a fost dezrădăcinat.

Cum e posibil deci, să devenim din nou înrădăcinați în Dumnezeu? După ce omul a păcătuit, Dumnezeu a promis că va trimite un Mesia, pe Fiul Său, care să fie Mântuitorul lumii. Acesta urma să ia un trup omenesc, urma să trăiască o viață fără de păcat, urma să moară și prin moartea Sa să plătească pentru păcatele oamenilor, astfel ca toți cei ce cred în El, în divinitatea Sa, în moartea și învierea Sa, să primească din nou acces la Dumnezeu Tatăl, iertarea de păcate, mântuirea, și să fie din nou în Dumnezeu. Iată cum este descris Mesia, Hristosul ce urma să vină, în proorocia din Isaia 9:6: **"Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al Păcii"**. Deci Hristosul, deși în trup omenesc, era Dumnezeu tare și Părintele veșnicilor, era "Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat". Numai așa a putut aduce o jertfă absolută pentru păcatul omenirii. De fapt, identitatea Sa dumnezeiască a fost declarată de însuși Domnul Isus Hristos când a zis **"Eu și Tatăl una suntem"**. Iar în Evanghelia lui Ioan, unul din apostolii Lui, scrie astfel: **"La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu ... și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl"** (Ioan 1:1;14) De fapt, credința că Isus Hristos e Dumnezeu e esențială pentru mântuire, și de aceea au fost scrise evenimentele despre nașterea, viața, lucrarea, moartea și învierea Sa, pentru ca să dovedească că El este într-adevăr Acela, Mesia, Dumnezeu tare, și crezând în El ca atare, să avem viața veșnică prin El: **"lucrurile acestea au fost scrise, pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând să aveți viață în Numele Lui."** (Ioan 20:31) Identitatea Lui dumnezeiască rămâne confirmată și esențială credinței Bisericii și când apostolul Pavel scrie: **"Astfel, deci, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date, și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu. Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filosofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos. Căci în El locuiește trupește toată plină-**

tatea Dumnezeirii.” (Coloseni 2:6-9) Atenționarea pentru credincioșii de atunci rămâne o atenționare și pentru credincioșii de acum. Trebuie să fim înrădăcinați și zidiți în El, în Isus Hristos în care locuiește toată plinătatea dumnezeirii. Nu putem să ne lăsăm credința “furată” de filozofii și de amăgiri ale oamenilor, de învățături mai vechi sau mai noi care spun altfel.

După cum atunci au fost învățături greșite care au căutat să abată pe adevărații creștini de la adevărata credință, și acum sunt religii, filosofii, învățături prin care diavolul caută să îi abată de la adevăr. Identitatea Domnului Isus Hristos ca Dumnezeu, ca una cu Tatăl, e esențială credinței necesare pentru mântuire. Să ne uităm deci la câteva religii sau filozofii care există în zilele noastre, și care spun diferit.

În credința musulmană, credincioșii cred într-un singur Dumnezeu, și cred și în existența lui Isus din Nazaret ca persoană istorică, dar Îl consideră un om deosebit, un prooroc care nici măcar nu a fost cel mai însemnat prooroc. Aceasta este în contradicție directă cu ce a spus Isus, fiindcă El însuși a spus că e una cu Dumnezeu Tatăl. Deci dacă a fost prooroc și a spus adevărul, înseamnă că a fost de fapt mai mult decât prooroc, a fost parte din Dumnezeire, a fost Cuvântul întrupat, jertfa perfectă pentru păcatul omenirii.

În Mormonism, care se mai numește Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, chiar și numele organizației include denumirea de biserică și numele lui Isus Hristos, deci pare aproape imposibil să fie o credință greșită sau care nu ar accepta divinitatea lui Isus Hristos. Și totuși, identitatea lui Isus Hristos pe care Îl mărturisesc ei e cu totul diferită de aceea a lui Isus Hristos Cel prezentat în Biblie. Ei cred că există Dumnezeu Tatăl care a creat ființe spirituale: toate spiritele oamenilor, a îngerilor, a diavolului, a lui Isus, iar apoi la unii le-a dat trupuri. Deci ei îl consideră pe Isus frate cu diavolul, și consideră că s-a născut dintr-o relație trupească pe care a avut-o Dumnezeu cu Maria (deci neagă și faptul că Dumnezeu e Spirit, și nașterea din fecioară și faptul că Isus Hristos e Dumnezeu). Ei consideră că Isus a ajuns un “dumnezeu” (cu d mic) prin suferință și ascultare și că așa putem să ajungem și noi, tot prin ascultare și suferință. Deci la mântuire se poate ajunge prin eforturile personale și prin suferința din Ghetsimane a lui Isus Hristos. Și partea aceasta e în directă contradicție cu Biblia care spune **“Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”** (Ioan 3:16) și **“cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului cel viu!”** (Evrei 9:14). Dacă Isus Hristos nu era parte din Dumnezeire, și nu era Cuvântul Întrupat, El nu ar fi putut aduce lui Dumnezeu o jertfă fără pată, fiindcă nu a existat și nu există niciun om care să nu aibă păcat **“Căci toți au păcătuît, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.”** (Romani 3:23). Deci această organizație, care a apărut în ultimii două sute de ani și care a acaparat mulți adepți, e o erezie cu o completă abatere de la adevărul lui Isus Hristos și de la adevărul Scripturii, în ciuda numelui frumos pe care și l-au luat.

Martorii lui Iehova au un nume frumos de asemenea, dar și organizația lor promovează o credință greșită, care și ea neagă identitatea dumnezeiască a lui Isus Hristos. Ei spun că a fost unul din arhanghelii creați de Dumnezeu, cu multă autoritate și care a ascultat de Dumnezeu, deci că și noi trebuie să urmărim exemplul lui de ascultare. Deci în același fel, dacă Isus Hristos nu are identitate și autoritate dumnezeiască, moartea Lui nu poate să ispășească pentru păcatele noastre, deci noi am fi tot în moarte spirituală și tot despărțiți pentru totdeauna de Dumnezeu.

În căutarea după adevăr și după mântuire, cere prin rugăciune călăuzire de la Dumnezeu Tatăl. Prin Duhul Sfânt și prin Cuvântul Scripturii, El îți va arăta calea cea dreaptă și strâmtă. **“Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află.”** (Matei 7:14) Deși căutarea și găsirea nu e ușoară din pricina amăgirii păcatului, a diavolului, a oamenilor înșelați și înșelători, a slavei lumii acesteia care îți iau ochii și îți distrag atenția, “caută și vei găsi”! E promisiunea lui Dumnezeu pentru cei care Îl caută cu o inimă sinceră și doritoare.

Iar pentru cei care suntem în Hristos, care L-am găsit, care am avut răspunsuri la rugăciune de la El, cărora ne-a dat minuni, tărie și mângâiere de la El, care știm că e real, că e Dumnezeu, că e Singurul Mântuitor, să rămânem înrădăcinați în El, Stânca Veacurilor, Părintele Veșnicilor, Începutul și Sfârșitul, căci El promite credincioșilor adevărați: **“Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul. Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate!”**

*Simona Selejan
Odessa, Texas*

ESTI CHEMAT LA NUNTĂ

Domnul Isus, pe când era pe pământ în trup omenesc ca al nostru, a vorbit oamenilor în pilde despre Împărăția lui Dumnezeu. El ase-măna Împărăția lui Dumnezeu cu lucrurile și situațiile de pe pământ cunoscute de ei, pentru ca astfel ei să

poată pricepe despre Împărăția nelimitată și minunată a lui Dumnezeu, care depășește imaginația și gândirea omenească, și care se câștigă fără merit, doar prin credință. Într-o astfel de pildă, Domnul Isus asemana această Împărăție cu o nuntă pământească, când zicea: **“Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat, care a făcut nuntă fiului său”**, așa cum găsim scris în Evanghelia după Matei capitolul 22.

Viața pământească este scurtă, cu multe necazuri și puține bucurii (Iov 14:1). Nunta este una din puținele bucurii pe care le avem pe pământ. O nuntă este un prilej de mare bucurie! Acest eveniment se întemeiază pe dragoste, încredere și nădejde pentru viitor. Nunta este locul unde găsești frumusețe, voie bună, armonie și belșug de hrană, mai ales când este vorba de o nuntă împărătească, ca cea din pilda Domnului Isus. Mare bucurie trebuie să fie în casa împărătească în asemenea situație, dar mare bucurie trebuie să fie și la cei care sunt invitați la nuntă.

Din moment ce în pildă scrie că împăratul a făcut nuntă **“fiului său”**, nu **“unuia din fiii săi”**, asta înseamnă că era singurul fiu al împăratului, deci bucuria trebuie să fi fost și mai mare. Și în versetele 3 și 4 spune: **“A trimis pe robii săi să cheme pe cei poftiți la nuntă; dar ei n-au vrut să vină. A trimis iarăși alți robi, și le-a zis: “Spuneți celor poftiți: “Iată că am gătit ospățul meu; juncii și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate; toate sunt gata, veniți la nuntă.”** Textul continuă și ne spune nu numai că cei invitați au refuzat invitația

și și-au văzut de lucrul și negustoria lor, dar unii au batjocorit sau chiar au omorât pe unii din trimișii împăratului, ceea ce bineînțeles l-a mâniat pe împărat.

Cum este posibil așa ceva? La o nuntă e bucurie, e frumusețe, belșug de hrană... de ce ar refuza

cineva să ia parte? Totul e gratis, invitații nu au nici o obligație. La o nuntă pământească uneori te poți gândi că trebuie să duci un cadou costisitor pentru că tânăra pereche trebuie să-și întemeieze noul cămin, fiindcă în zilele noastre de multe ori nunta o fac chiar tinerii pentru ei înșiși. Dar nu cu o astfel de nuntă aseamnă Domnul Isus, Împărăția lui Dumnezeu, ci cu o nuntă care este făcută de însuși împăratul care are toate resursele necesare cât și toată puterea în împărăția lui. Deci, împăratul ar putea simplu să poruncească să fie duși în camera de nuntă a fiului său toți câți vrea el, sub amenințare dacă e cazul. Atunci cu siguranță că, nu numai ar fi mers toți, dar mulți l-ar fi lăudat și lingușit pe împărat. Dar acest împărat e deosebit de alții. El vrea să respecte voința fiecărui supus din împărăție și să le dea cinstea de a-i chema la nunta fiului său nu ca robi supuși, ci ca invitați apreciați și iubiți. Cei chemați însă n-au înțeles și n-au apreciat cinstea ce li se făcea și dragostea care le era arătată, și au răspuns cu desconsiderare și ură, ajungând chiar să batjocorească și să omoare pe cei din slujba împăratului, să provoace durere și necaz celor care le aduceau așa o veste bună și voiau să le facă bine! E ceva ce nu se poate explica. Împăratul însă nu a renunțat la nunta fiului său, ci împăratul a trimis la răspântiile drumurilor, acolo unde sunt cei mai săraci și cei mai din urmă oameni ai societății, să cheme la nunta fiului său pe toți pe care îi vor găsi și **“buni și răi”**, ca astfel odaia de nuntă să se umple. La fiecare invitat, fără deosebire, i s-a oferit o frumoasă haină de nuntă și

mâncare aleasă, din belșug. Dar când împăratul a intrat să-și vadă oaspeții, a zărit acolo pe unul care nu se îmbrăcase cu haina de nuntă oferită de împărat, și la porunca împăratului, acesta a fost aruncat afară unde era **“plânsul și scrâșnirea dinților”**.

Împărăția cerurilor este locul pregătit de Dumnezeu pentru fiecare ființă omenească, este locul după care fiecare suflet omenesc tânjește, ori ne dăm seama, ori nu ne dăm seama, fiindcă așa a fost creat. Dar prin faptul că strămoșii noștri Adam și Eva, au ascultat de momeala Diavolului în loc să asculte de porunca ce au primit-o de la Dumnezeu, s-a făcut posibil ca omul să ajungă în iad, în locul destinat doar pentru **“Diavolul și îngerii lui.”** (Matei 25:41)

Dar, **“atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”** (Ioan 3:16)

Împăratul veșniciei a gătit nunta Singurului Fiu al Său. Trimișii Împăratului încă mai spun după porunca Lui: **“Iată că am gătit ospățul meu; juncii și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate; toate sunt gata, veniți la nuntă.”** (versetul 4)

Și tu ești chemat! Cum primești chemarea? Împăratul și-a trimis robii la **“răspântiile drumurilor”** și au chemat de acolo pe toți pe care i-au găsit: **“și buni și răi”**. Acolo te-a găsit și pe tine, și pe mine! ...”Și buni?”... Cuvântul Domnului care este Adevărul ne spune clar despre “bunătatea” pământească: **“Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu”** (Marcu 10:18); **“Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar”** (Romani 3:12)... **“Toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită”** înaintea Lui (Isaia 64:6) Și totuși, Împăratul veșniciei ne-a chemat la nunta Fiului Său. Știind cât suntem de murdari, când ne-a strâns de la răspântiile drumurilor pentru nunta măreață a Fiului Său, Împăratul ne-a oferit o “haină de nuntă”, o “haină a neprihănirii”, haină spălată în Sângele sfânt al Fiului Său, haină a credinței și ascultării (așa cum și Fiul a fost credincios și **“ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.”** (Filipeni 2:8)

Ești tu gata să primești invitația și să îmbraci haina oferită de Împăratul ca să fii părtaș pentru veșnicie la Nunta pregătită de El pentru Singurul Său Fiu? Dacă nu, îți atragi mânia Împăratului și “vei fi aruncat în întunericul de afară unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților, în locul pregătit pen-

tru Diavolul și îngerii Lui.” Nu uita; El este Suveran și ar putea să te oblighe, dar te prețuiește foarte mult și îți respectă voința. Locul tău este pregătit în locul de fericire veșnică cu Împăratul. Ești chemat! De ce ai refuza tu frumusețea, bogăția și măreția de la o asemenea nuntă? La o nuntă împărătească sunt lucruri ce nu se pot întâlni în altă parte și de care mulți nici n-au auzit. Iar la Nunta Cerească pregătită de Împăratul veșniciei, Cuvântul Domnului spune că **“Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.”** (1Corinteni 2:9)

Chemarea Domnului răsună în multe locuri și în multe feluri... **“Veniți la Mine toți...”**

Domnul cheamă, ne-ncetă până ușa harului mai este deschisă.

Nu sta pe gânduri și nu amâna, fiindcă atunci când ușa se închide, ai pierdut prilejul pe vecie. Nu stârni mânia Împăratului, fiindcă **“Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu”** (Evrei 10:31).

Dar Cuvântul Domnului avertizează: **“Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.”** (Matei 22:14).

Cei aleși sunt puțini, sunt doar cei care ei înșiși aleg să primească chemarea, ei înșiși voiesc să creadă și să asculte vocea Domnului, fiindcă El nu forțează pe nimeni.

Deci dacă nu accepți chemarea Împăratului la nunta Fiului Său, tu singur alegi să rămâi **“în întunericul de afară unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților”**, adică tu singur alegi de stăpân pe Satana cel rău și viclean, conform Cuvântului lui Dumnezeu care spune: **“Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul, și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.”** (Matei 6:24)

Prin urmare există doar două posibilități! Alegerea îți aparține! Stăpânul Bun te cheamă cu cinste ca pe un invitat de onoare la nunta Fiului Său. Stăpânul Rău vrea să te convingă să refuzi chemarea Bunului Stăpân ca astfel să-L mânii și să rămâi cu el în moarte și chin veșnic.

Fă alegerea bună ! Răspunsul trebuie dat fără amânare!

Ce alegi?

Întrebările Noastre Și ... Biblia

(continuare de pe pagina 2)

mângâi pe toți cei întristați; să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți “terebinți ai neprihănirii” “un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui.” (Isaia 61:1-3) Aceste cuvinte divine arată de ce Isus Hristos are calitatea de-a mântui orice păcat, greșeală și neputință omenească, un fapt pe care nu-l poate face nici un alt om de pe pământ, chiar dacă El, ca și noi, avea aceeași înfățișare și avea nevoi de trai asemenea nouă.

Cel de al treilea aspect esențial a lui Hristos Domnul este moartea Lui pe care a acceptat-o benevol, ca să fie Jertfa pentru plata păcatului fiecăruia dintre noi. Isaia proorocul spune că: **“El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre... Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor... (El de bună voie) Își va da viața ca jertfă pentru păcat...”** (Isaia 53:1-12) (rog citiți tot capitoul). Moartea Lui unică a fost urmată de învierea Lui unică și glorioasă, așa după cum a fost proorocit: **“Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca prea iubitul Tău să vadă putrezirea.”** (Psalm 16:10). Aceste precizări așezate alături, ne ajută să credem că Dumnezeu și-a trimis Fiul Său pe pământ ca să moară pentru păcatele noastre și să învieze pentru îndreptățirea noastră. Moartea și învierea lui Isus Hristos sunt de nedespărțit, pentru că sunt unite în calitatea Lui de Fiu de Dumnezeu. Acest eveniment crucial, extrem și unic petrecut pe pământ a avut loc pentru ca noi, oamenii păcătoși, prin credința în sacrificiul și învierea lui Isus Hristos, să putem fi iertați, mântuiți, salvați de la moartea a doua, și să putem deveni moștenitori ai vieții veșnice împreună cu El în slavă. De aceea, Isus Hristos este unicul Mântuitor pentru oameni.

2 - Isus Hristos, prin viața și lucrarea Sa, a confirmat neîndoiește că El este Mântuitorul lumii. Am văzut că Dumnezeu a spus că ne va trimite un Mântuitor ca să ne scape din starea de păcat în care am ajuns, și a dat și detalii alese, clare și utile pentru ca El să poată fie cunoscut. Mai mult chiar, **“După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul”**, spune Cuvântul sfânt, Biblia, în Evrei 1:1-2. Acest fapt este de asemenea confirmat în evanghelii, din care citez: **“Isus le vestea Cuvântul prin multe pilde de felul acesta, după cum erau ei în stare să-L priceapă.”** (Marcu 4:33) Isus Hristos a vorbit oamenilor ca să arate calitatea Lui de Mântuitor de care au vorbit proorociile vechi pe care Tatăl ceresc le-a insuflat, și la toți care veneau la El și credeau în El le oferea mântuirea bazată pe credința lor, zicând: **“Credința ta te-a mântuit”**.

Descrierile din Evanghelii sunt dovezi clare că toate caracteristicile proorocite dinainte despre Mântuitorul s-au văzut întocmai în El și în lucrările făcute de El. Spațiul alocat e prea mic pentru a le înșira, dar invit pe fiecare să citească Evangheliile cu dorința sinceră de-a vedea cât de sfântă și prestigioasă a fost viața lui Isus Hristos, Mântuitorul lumii. Mai mult chiar, El a vorbit personal cu contemporanii Lui pentru a-i ajuta să creadă că El este cu adevărat unicul Mântuitor.

În câteva ocazii, când a fost momentul potrivit, Isus Hristos le-a vorbit unor categorii de oameni care aveau prejudecăți, îndoieli sau împotriviri cu privire la faptul că El este Mântuitorul promis de Dumnezeu prin care cei păcătoși vor fi mântuiți, prin credință. Celor ce se bazau pe poziția lor religioasă înaltă și pe bunăstarea lor, câștigată uneori strâmb, le-a spus să creadă că El este Mesia, și că Evanghelia pocăinței pe care o propovăduiește înglobează adevărata credință mântuitoare, ce este o înlocuitoare a iertării după vechea orânduire (Luca 16:14-16) Celor ce Îl căutau din curiozitate și interese materiale, dar fără credința că El este Mântuitorul, le-a zis că în El pot găsi adevărul (Ioan 6:26) Hristos le-a spus celor ce credeau că fiind strănepoții lui Avraam li se garantează în orice condiții iertarea și mântuirea lui Dumnezeu, că sunt greșiți (Ioan 8:39-40). Iată cum într-o ocazie, Isus Hristos le-a spus celor ce pretindeau că sunt credincioși lui Dumnezeu, dar prin faptele lor păcătoase Îl desconsiderau: **“Nu orișicine-Mi zice: “Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.”** (Matei 7:21) Este evident că în toate împrejurările, Isus i-a ajutat pe cei ce-L ascultau, să priceapă că El este unicul Mântuitor hotărât de Dumnezeu, și că această mântuire o poate primi fiecare persoană în parte, fără merit, doar prin credință.

3 - Isus Hristos este Mântuitorul oricărui om care crede în jertfa Lui, și apoi Îl urmează cu credincioșie cât trăiește pe pământ. Dovada clară că Isus Hristos este Mântuitorul pentru toți oamenii în aceeași măsură, a fost arătată de Mântuitorul în mod practic când a trăit pe pământ, iar acest adevăr minunat, incontestabil și plăcut ni-l redă Cuvântul sfânt, Biblia, de unde voi lua și voi descrie pe scurt câteva texte.

Matei, în evanghelia lui, 15:21-28, spune că o femeie cananeancă a mers la Isus Hristos cu o rugămintă deosebită. Fiica ei era grav bolnavă pentru că era stăpânită de un duh necurat, și ea l-a cerut lui Isus să o vindece. La insistențele ei izvorâte din credința că El este Mântuitorul și poate să o ajute, a primit confirmarea că este o credincioasă adevărată: **“O, femeie, mare este credința Ta; facă-ți-se cum vorești. Și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela.”** (Matei 15:28)

Evanghelistul Luca (7:1-10) scrie că un sutaș roman avea un rob bolnav la care ținea foarte mult și de aceea sutașul i-a rugat pe bătrânii lui Israel din Capernaum, sediul garnizoanei, să-l roage pe Domnul Isus să-l vindece. **“Isus a plecat cu ei; dar nu era departe de casă, când sutașul a trimis la El pe niște prieteni să-l spună: “Doamne, nu Te mai osteni atâta, pentru că nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu. De aceea nici nu m-am socotit vrednic să vin eu însumi la Tine. Ci, zi o vorbă, și robul meu va fi tămăduit. Căci și eu, care sunt sub stăpânirea altuia, am sub mine ostași. Și zic unuia: “Du-te!” și se duce; altuia: “Vino!” și vine; și robului meu: “Fă cutare lucru!” și-l face.”** Când a auzit Isus aceste vorbe, S-a minunat de sutaș, S-a întors spre norodul, care mergea după El și a zis: **“Vă spun că nici chiar în Israel n-am găsit o credință atât de mare.”** Când s-au întors acasă, trimeșii au găsit sănătos pe robul care fusese bolnav.” Iată cum credința în calitatea de unic Mântuitor a lui Isus a fost răsplătită în chip desăvârșit.

Al treilea exemplu pe care-l dau este guvernatorul roman Pilat, care pe când Îl judeca pe Domnul Isus Hristos l-a întrebat: **“...Ești Tu Împăratul Iudeilor?... “Da” a răspuns Isus. “Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.”** Dar descrierea ne arată că Pilat nu a dorit adevărul, și s-a pierdut pentru că nu a crezut.

O convorbire personală foarte grăitoare cu Isus Hristos a avut-o un iudeu orb ce a fost vindecat de El, pe care o redă apostolul Ioan în evanghelia lui (9:1-41). Din multele detalii ale ei, voi reda doar câteva puncte esențiale. După ce Domnul Isus le-a amintit ucenicilor Săi că El este Lumina lumii și face lucrarea Tatălui ceresc, a făcut tină, a uns ochii orbului cu ea și l-a trimis să-și spele ochii în scaldătoarea Siloam...” **“El s-a dus, s-a spălat, și s-a întors văzând bine”**, spune textul. Vindecarea a fost un prilej de poticnire pentru Farisei pentru că a fost făcută într-o zi de Sabat, de aceea aceștia l-au interogat pe om să știe cum a ajuns să vadă. După cercetarea dificilă prin care a trecut, Isus Hristos l-a întâlnit din nou, și a început dialogul pe care l-am redat în titlu. Acel om a fost vindecat miraculos, dar prin tot ce a făcut și a zis, el a arătat că dorește să fie vindecat și spiritual. Și într-adevăr El a crezut în Isus ca fiind Fiul lui Dumnezeu, singurul Mântuitor. Astfel, el a fost iertat, mântuit și a scăpat de povara trecutului. Omul acesta a vrut să-L cunoască pe Fiul lui Dumnezeu, și după ce L-a cunoscut, credința lui în Mântuitorul a fost temeinică și mântuitoare.

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a vorbit contemporanilor, dar a vorbit și vorbește în toată vremea prin Cuvântul inspirat al Bibliei, Cuvânt ce a fost scris de credincioși sub inspirația Duhului Sfânt care a fost trimis după ce El S-a înălțat la cer (Fap.Ap. 1:8) În acest fel, Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt fiind una (1Ioan 5:7), lucrează la răspândirea Evangheliei mântuirii, prin martori credincioși, și toți cei ce cred în Isus Hristos ca fiind Singurul Mântuitor dobândesc mântuirea și viața veșnică și astăzi, **“Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”** (Ioan 3:16).

E un lucru bun să cercetăm Scripturile: **“Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.”** (Ioan 5:39) Deci prin Sfânta Scriptură putem cunoaște pe Fiul lui Dumnezeu ca fiind Singurul Mântuitor, și prin El pe Dumnezeu însuși pentru că El a zis: **“Eu și Tatăl una suntem.”** (Ioan 10:30) Doar așa se poate căpăta credința mântuitoare corectă, temeinică și statornică în El. Dacă astăzi îți s-ar pune ție întrebarea: **“Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?”**, care ar fi răspunsul tău?

Îl vezi tu pe Fiul lui Dumnezeu în binecuvântările de fiecare zi și în purtarea de grijă pe care o are față de tine și când ești bolnav, când treci prin greutățile și necazurile vieții? Fiul lui Dumnezeu este Cel care este întotdeauna lângă tine, îți răspunde la rugăciuni și îți vorbește prin Cuvântul Lui (Biblia), prin natură și prin evenimentele și lucrurile înconjurătoare.

Caută de-L cunoaște, crede în El și rămâi cu El până la capăt, și vei fi mântuit.

Ești Chemat

Ești chemat să fii copilul
Dumnezeului preasfânt;
Să-mplinești, s-asculți Cuvântul,
Să faci cu El legământ.

Ești chemat pe Calea dreaptă
Cu credință să pășești,
Urmând Duhul ce te-ndreaptă
În lumină să trăiești.

Ești chemat să fii urmașul
Lui Isus – Mielul cel sfânt,
Răstignit pentru păcatul
tău, și a-ntregului pământ.

Ești chemat ca să stai tare,
Pentru Domnul să lucrezi;
Să veghezi în ascultare,
Lui să te încredințezi.

Să fii blând, ca El în toate,
Să ierți, s-asculți, să iubești;
Mort fii față de păcate,
Doar pentru El să trăiești.

Fugi de vorbele deșarte,
Fugi de certuri, dezbinări!
Înspre cer, cu mâini curate,
Rugi înaltă, și cântări.

Vine ziua, nu-i departe,
Când Domnul va reveni;
Te va duce-n cer să-ai parte,
Cu El fericit vei fi!

V.S.

Organizația Misionară Creștinul mulțumește tuturor celor care ne-au ajutat prin rugăciuni, încurajări, idei și sugestii.

Dumnezeu să vă binecuvânteze !

Așteptăm și în continuare părerile, sugestiile, întrebările, dorințele Dvs. pe adresele :

Missionary Organization Crestinul
1535 Telkwa Dr.
Spring, TX 77386

Carmel Print & Design
At: Revista Împlinirea Vremii
Str. Weitzer Nr. 12, cod 310145
Arad, jud. Arad

Adresa pe Internet: <http://www.crestinul.org>